

A víz

A FELSŐS HUMÁN MUNKAKÖZÖSSÉG ÁLTAL
KIÍRT PÁLYÁZATRA ÉRKEZETT MŰVEK

2022. május

Magyar Áron: Víz

Ömlik, mint az eső,
folyik, mint az áradat,
nélküle a fű se nő,
ebben töltöd nyaradat.

Ha szomjas vagy, ezt iszod.
Ha virágod van, locsolod.
Ha tüzet láatsz, ezzel oltod.
Ha jégre vágysz, fagyasztod.

A strandon ezt pancsolod,
a tóban csodálsz,
és ha mindezt jól átgondolod,
az élet kincsének a vizet találod.

Németh Emma Dóra: Esik eső...

Esik eső csepereg,
Az ereszünk megered,
Ettől nő ki fű, fa, virág,
Így lesz szép nekünk a világ.

Állatnak élőhelye,
Embernek éltetője,
Víz nélkül élet nem lehet,
Vigyázzatok rá, emberek!

Pólyik Bori: Víz

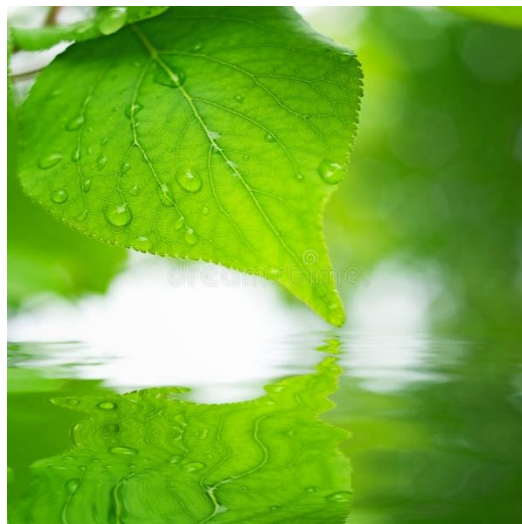
Gyönyörűszép, kristályos,
Tiszta, természetes,
Ebből készíthet János
Finom borsólevest.

Így vélekedtek a vízről
Az őskőkori emberek,
Egy se mondta volna szívből,
Hogy egyszer lesz még szennyezett.

Hisz ma már kissé megváltozott
A hullámzó víz helyzete,
De a lakosság már hozzá szokott
A szemetes, rossz vizekhez.

A víz története
Egyre rosszabbodik,
Évről-évre szemét
És műanyag sokasodik.

Ennek fényében
Tegyünk ellene,
Hogy János készíthessen
Finom borsólevest!

Bodó Réka – Hankó Lorina: Álmomban egy vizes táj

Álmomban egy vizes táj,
Benne egy lepke szállt,
Kiből egy fiú vált,
Ki elrejtí fájdalmát.

Szerelmére várva
S csodákat látva,
Gondol-e még rája
A kis drága.

Merengek a tóba:
A fiú vajon hol van?
Álmodozok róla,
Hogy milyen lehet csókja.

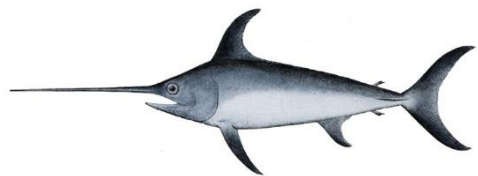
Kertes Bálint – Szabó Kristóf: Csapvíz

A jó élethez kell a víz,
És nem kell neki semmi íz.
Mint tudjuk, a víz átlátszó,
van mikor szép káprázó.

A csapvíz eleve finom,
Én minden nap ezt iszom.
Kékes színe nagyon szép,
És sok benne a buborék.

Habár az iskolai víz,
Benne valami fémes íz,
Egyáltalán nem átlátszó,
És kicsit sem hullámzó.

Iskolába vizet viszek,
Márpedig abban nem hiszek,
Hogy az a kis víz iható,
Mert olyan mint egy itató.

Lábó Emma

A tenger kéken ragyogó
Vizében a halak
a széllel haladó
irányba tartanak.

Sok-sok sügér, hekk és kardhal
Úszik nagy sebességgel,
az árral,
mellyel szembenézel.

Lipthay Réka: A Loch Ness tó új lakói

Egy napon Lochk, a Loch nessi szörny, épp Walesbe tartott vízért a Loch Ness tó walesi forrásához. Szeretett itt inni, mert ez volt a tó legnyugodtabb forrása, a Loch Ness-i szörnyeken kívül ugyanis csak Guniess, a gímszarvas ismerte.

Ezen a napon azonban nem őt, hanem hét hozzá hasonló lényt látott. A bőrük teljesen kiszáradt, és megkönnyebbülten nézték a vizet. Ezen Lochk annyira meglepődött, hogy elfelejtette, milyen szomjas. Kíváncsian nézett rájuk, és azt mondta:

-Gyertek be a vízbe!

-Köszönjük! – mondták, és elkezdtek beszélgetni, majd boldogan elmerültek. Lochk inni kezdett. Egyre csak az járt a fejében, hogy kik lehetnek és honnan jöhettek. Aztán rájött, hogy a Temze környékéről származhatnak, hisz temzei unokatestvére is hasonlóan néz ki. Miután ivott, evett néhány levelet juharsziruppal. Majd éppen üzeni akart barátjának, Kalinak, amikor odament hozzá a legöregebbnek tűnő lény és megkérdezte:

-Neked is van forrás köved?

-Igen van!

-Hogy hívnak?

-Lochk.

-Az enyém Tiksz. Szóval tudok üzeni neked?

-Igen!

-Kösz, nem tudom, meddig maradunk itt. Addig is körbe tudnál vezetni minket?

-Igen, akkor majd beszélünk. Nekem most mennem kell. Szia!

Gyorsan elindult Skóciába, hogy találkozzon Kalival. Amikor odaért, mindent elmagyarázott, és megkérdezte:

-Mi legyen velük? Olyan nyomottak! Nem mehetnek tovább legalább egy hétig. Az lenne a legjobb, ha itt maradnának örökre.

-Igazad van. Szólni kellene nekik, úgyis csak tizenöten vagyunk az egész Loch nessi tórendszerben -vélekedett Kali.

-Jó, és van forráskövük is. Úgyhogy könnyen tudunk üzeni is egymásnak. Csak szólni kell a többieknek is.

-Rendben, de Vén Ca-Ca nem fog neki örülni! Tudod, milyen ő! - aggódott Kali.

-Akkor őt én intézem, és még körbevezetem Tokszékát.

-Jó, akkor ezt megbeszéltük. Kezdjünk el intézkedni! Két napon belül el kell dőlnie a dolognak.

Rögtön munkához is láttak. Lochk üzent Vén Ca-Cacának és leültek megbeszélni a dolgot egy koktél mellett. Az öreg örült, ugyanis egy jó ideje már teljesen egyedül volt. Ez meglepte Lochkot, mert ez nem vallott az örege. Nem szerette a hívatlan vendégeket. Lochk üzent Kalinak. Ő azt felelte, hogy a többiek is elfogadták. Már csak velük kellett megbeszélni. Szóltak Toksznak, hogy szeretnének találkozni Walesben, ahol először látták egymást. Találkoztak, és Lochk fel is vetette a dolgot.

-Szia! Mi lenne, ha itt maradnátok örökre?

-Jó, de mi van, ha...

-Már mindent elintéztem. Amúgy honnan jöttök?

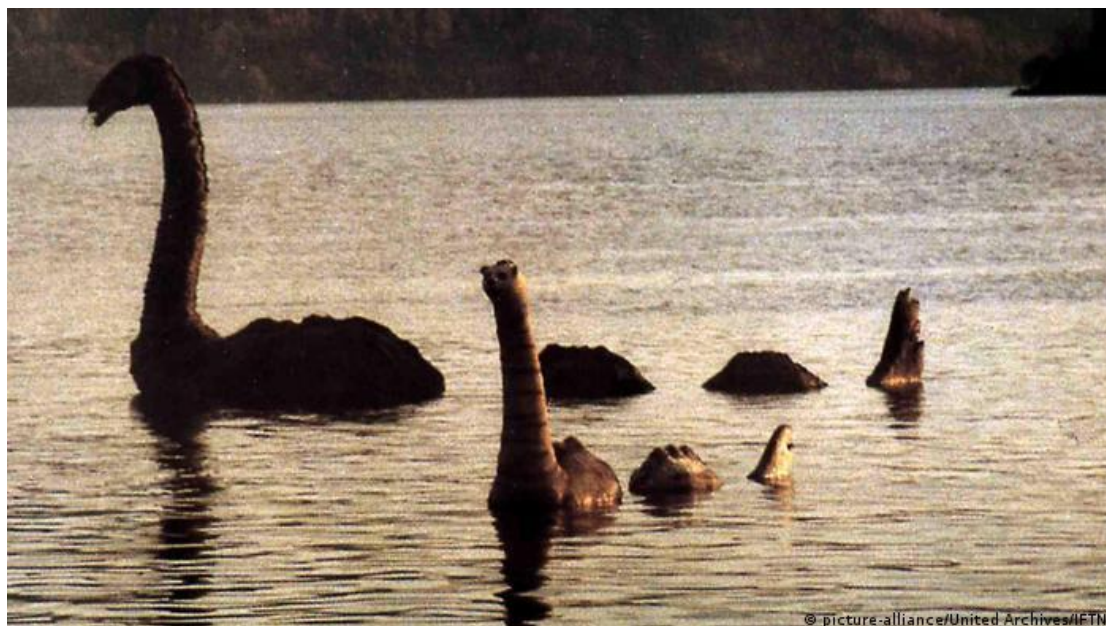
-A Temze folyóból. Én, és a többiek is ott nőttünk fel. De jöttek az emberek. Először bujkáltunk, aztán szennyezni kezdték a vizet, és elkezdtek roppant méretű tutajokkal közlekedni a vízen. Már belefáradtunk a bujkálásba, és a sok szemetet alig tudtuk kikerülni. Elindultunk, és idáig jutottunk.

-Maradjatok itt! Ebben a tóhálózatban tizenöten vagyunk. Bemutatod a többieket?

-Igen. Itt a három lány: Mirabella, Lilla és Lampion. A férfiak: Gimi úr, Árnyas, Michel és én.

Lochk is körbevezette őket, megismerkedtek a többiekkel.

Beilleszkedtek. Azóta is ott élnek háborítatlanul. Így lett Loch Ness tónak hét új lakója.

Bereczki Rebeka: Betti és a varázsfolyó

Nem is olyan messze innen, csörgedez egy folyó. De nem is akármilyen folyó ez! Egy bizonyos varázsfolyó, amely sok varázslatra képes, például teleportál dolgokat. Már sok éve kutatják a folyó varázserejének titkát, mert nem tudják, hogy honnan ered a csodás képessége.

Egy kislány, akit Bettinek hívnak, egyszer a közelébe merészkedett a folyónak. Betti látta, ahogy a folyó fényesen kezd világitani, és gyorsan elszaladt. Otthon elmesélte a szüleinek, de senki sem hitt neki. Amikor délután átjött hozzá a szomszéd fiú, Dávid, Betti neki is elmesélte, hogy mit látott.

Betti beszámolóját hallgatva Dávid rájött, hogy ő is ugyanezt látta. Ez rendkívül felkavarta a lányt, így nem tudott aludni sem. Egész éjjel forgolódott. Egyfolytában a folyó rejtélye foglalkoztatta. Alig várta, hogy reggel legyen. Amint a szülei elmentek dolgozni, rögtön a folyóhoz sietett. A folyóhoz menet annyira elgondolkodott, hogy nem vette észre, amikor a telefonja kiesett a zsebéből. Ahogy a partra ért, ismét sejtelmes fények törtek elő a vízből. A jelenség olyan volt, mint egy szivárvány. Ekkor különös dolog történt: Bettit hirtelen beszippantotta a folyó. A lány egy tóban találta magát. Szerencsére jól tudott úszni, úgyhogy hamar kiúszott a partra. Mikor jól kifújta magát, elkezdett gondolkodni azon, hogyan juthatna vissza.

Eközben a szülei nagyon aggódtak. Megnézték a parton, ahol Betti eltűnt, de nem találták sehol. Csak a telefonja került elő. Rögtön hívták a rendőrséget.

A szülők után Dávid is odament a folyóhoz, és megnézte közelebbről a helyszínt.

Ekkor a furcsa folyó őt is beszippantotta. Ugyanabba a tóba került, mint Betti. Ő is kiúszott a partra. Ott találta Bettit sírva a parton. Azonnal elkezdte vigasztalni.

Elkezdtek gondolkodni azon, hogyan juthatnának vissza a folyó partjára. Úgy vélték, talán az lehet a megoldás, hogy megtisztítják a tavat, amelyikbe beleteleportálta őket a folyó. Rájöttek ugyanis arra, hogy a folyó, azért teleportál, mert túl sok szemét van benne, és azt akarja, hogy őt is tisztítsák meg. Egyetértettek abban, hogy csak ez lehet a megoldás.

Dávid és Betti elkezdtek rendbe tenni a tavat, remélve, hogy elmehetnek onnan. Amikor kész lettek, körbeölelte őket a tó, majd az égbe emelte őket. Végül a folyóban találták magukat. Gyorsan a folyót is elkezdtek kitisztítani. Amikor kész lettek, hazaszaladtak aggódó szüleikhez.

Betti utoljára, még egyszer visszanézett a folyóra, és megnyugodva látta, hogy a fények kialudtak. Megfogadta magában, hogy évente egyszer eljön ellenőrizni a folyó tisztaságát.

Sziráki Marcell: A víz

A víz mindenhol ott van. A földünk 70%-át is víz borítja. Vízből van az a sok-sok tenger, tó, patak, óceán is. Továbbá nélkülözhetetlen az emberi, állati és növényi életben egyaránt. Víz nélkül nem előállítható egyetlen élelmiszer sem. Például a kávé is vízzel öntjük le, na meg víz kell ahhoz, hogy a kávébab egyáltalán megteremjen. Vagy vegyünk mondjuk egy pörköltet. A sertést itatni, etetni kell, a rizst, vagy burgonyát pedig öntözni és forró vízben megfőzni. Egyszerűen olyan meghatározó a víz mindenki életében, hogyha hirtelen elpárologna az összes víz a tengerekből, óceánokból, tavakból és patakokból, hogy a tartalékainkra támaszkodva is rövid út vezetne az emberi faj kihalásához. Arról nem is beszélve, hogy ez a feltételezett katasztrófa szinte azonnal véget vetne minden vízi élőlény életének. Az a szomorú, és ezzel a ténnyel minden embernek szembe kell nézni, hogy ez a probléma a globális felmelegedéssel együtt majdnem, ha nem 100%-ban az emberek miatt van. Mert mi vagyunk azok, akik szennyezik, pazarolják a vizet, mi vagyunk azok, akik szennyes gázokat és sok műanyagot használunk, ezzel óriási mennyiségben pusztítva földünket. Mára körülbelül minden átlagos anyagi helyzetben lévő embernek olyan, természetes, hogy: "Megnyitom a csapot, oszt ömlik a víz", hogy óriási mértékben képesek azt pazarolni. Végül pedig egy indián közmondást szeretnék idézni, ami így szól:

"Ha kivágod az utolsó fát és megmérgezed az utolsó patakot, akkor meg fogod látni, hogy a pénzt nem lehet megenni."

Pólyik Juli: Egy teknős levele

Kedves Emberi Élőlények!

A helyzet egyre rosszabb. Én mint tisztességes teknős polgár és mint a Csendes-óceán egyik lakója írom ezt a levelet. Sajnos a házam környékén egyre több szemét gyűlik össze. A minap bele is akadtam egy halászhalóba, és egy kedves bűvár szabadított ki. Egyik ismerősöm, aki az Atlanti-óceánban lakik, ő is tapasztalt oda nem illő tárgyakat. Szegény kis unokaöccsét, amikor kikelt a tojásból, és a tenger felé kezdett araszolni, felfalta egy madár! Bár a madarat hibáztatom, miért volt éppen akkor ott, azért a kicsi teknős is hibás volt, mert megállt egy kicsit turistáskodni. De ez már nem ebbe a levélbe tartozik. Igazán nem szeretek pletykálni, de biztosan megértik, ez már csak a korral jár. Én, tudják, semmit nem ártottam az emberi élővilágnak, de maguk (kérem, most képzeljék oda a kis durcás arcomat) szemetelik a tengereket, óceánokat. Nagyon kérem, hogy a műanyagot amennyire tudják, mellőzzék. Lehet, hogy, ez a műanyag mánia olyan, mint a cigaretta, nem lehet róla leszokni. De nehogya azt higgyék, hogy én elítélem Önöket. Sajnos be kell fejeznem, mert megjött az édesapám. Ma ünnepeljük a 100. születés napját!

Üdvözlöm Önöket a Csendes-óceánból:

Egy kedves idős teknős hölgy

Ui.: Ha interjút szeretnének készíteni velem, közlöm, hogy egy hétre nyaralni megyek Hawaii-ra, barnulni egy kicsit.

Fazekas Emma Kinga: Mérgezés *Eastford*-ban

Pár hónappal az ABC-gyilkosságok után, egy angol kisváros megszokott nyugalma valami megtörte. A napsütötte, csendes délután helyett mindenki izgatott volt. Az idősebbek nem kertjükben üldögéltek kőpadjaikon, hanem együtt jártak házról házra. Az emberek a város főterén gyülekeztek. De vajon miért? Miért történik mindez? Kiváló kérdés. A település lakossága számára ez szokatlan, hiszen nem minden nap történik ilyen esemény. A közismert író, *Baroness* (bárónő) látogatása tartja lázban az embereket. Nem is csak az. Ez a Bárónő első publikus megjelenése. Eddig csak találgathattak, hogy nézhet ki. Vajon szép-e? Vagy inkább csúnyácska? Esetleg sovány? Fiatal? Sminkeli magát? Könyvei különleges varázslattal fogják meg olvasóit, és képzeletükkel bilincselik le őket. Nehéz anélkül letenni írásait, hogy ne olvasnánk el egy újabb fejezetet. Mindig valami rejtéllyel kezd, majd elhiteti, hogy ezt megoldottuk. Ezzel az átveréssel ajtót nyit a közönség előtt. Utolsó érintése pedig a bonyolult befejezés, amelynek végzetes kimenetele van. Rabbá változtatja az embereket, de nem mindegy kiket.

A tömegből kitűnik egy alak. Alacsony, kissé ducibb, de nem annyira. Fején higanyiszürke, keménykalap. Ruházata sötétebb, milyen elegáns! Sétapálca a kezében, és a sajátos koromfekete, zselézett bajsa ugyanabban a formában van, mint máskor. Olyan ismerős. Hát persze! Ő *monsieur* (mösziő) *Hercules Poirot*, a híres magán-detektív. Milyen érdekes! Senki se tudta volna megmondani, hogy *Poirot* kedveli a Bárónő könyveit. Számára ez a stílus túl angolos.

Eastford ma túl forgalmas. Persze sokan vannak, akik nem örülnek a kisvárosukra irányított rivaldafénynek. Számukra a nyugodt órák többet jelentenek egy aláírásnál.

- A *Baroness* tizenhárom óra körül érkezik! – harsogták az emberek.

Már csak egy óra van hátra addig, hogy a város magas toronyórája tizenháromat üssön. Mindenki sürgött-forgott, ezt ide, azt oda. Készülődött a város. *Poirot* egy apró szállodában foglalt szobát. Aranyos kis szoba volt, ablaka a főtér felé nyílt. Tisztán lehetett látni, hogy mi történik az utcán. *Poirot* beült egy apró teázóba. Teát rendelt, süteménnyel, s leült a székek egyikére. Onnan fürkészte a történéseket. Váratlanul egy fiatalember elejtette nehéz dobozait. A következő pillanatban a szálló tulajdonosa, *Mrs. Abigail Fox* szidja, miközben lassan tápázkodik föl a földről:

- Semmire se vagy jó, *Robert*! Tudod, mennyire értékesek ezek a tányérok?! Még a férjem hozta őket...

Zajos motorok hangja fojtja a szót *Mrs. Fox*-ba. Úgy suhannak végig a téren, mintha kergetnék őket.

- Még ezek is! – kiáltotta *Mrs. Fox*. – Eredj, *Robert*, és vidd el ezeket a helyükre, de ha lehet, most ne ejtsd el őket!

Milyen határozott nő ez a *Mrs. Fox*, ami a szívében, az a száján. Vörös haján már látszik néhány ősz tincs. Tegnap mesélte, hogy egyedül vezeti a szállót, és rajta kívül csak a cselédek vannak ott. Férje meghalt már jó pár éve, ezért is ilyen ingerült, ha a férjétől kapott tárgyakról van szó. Arca tényleg egy rókára emlékezteti az ember. Gyilkos tekintet, szigorú viselkedés a cselédekkel. A vendégekkel mindig kedves volt, sőt megértő is, ami igencsak nem vallott rá. *Robert* a helyi árvaházban nevelkedett, szülei elhagyták, amikor még csak csecsemő volt. Most

Mrs. Fox-nál dolgozik. Segít csomagokat cipelni, és ápolja a kertet. Épp az ellentettje munkaadójának. Szétszórt, kissé buta, de jóképű fiatalember. Természete ellenére tapintatos, jámbor. El tudja viselni *Mrs. Fox* folyamatos nyafogását.

Két idős nő lépett be a teázóba, mindkettőjüknek ezüstősz haja van. Ők az *Everly* ikrek, akikről az egyik cselédlány, *Ann Gibson* mesélt Poirot-nak. A testvérpár kért egy-egy teát, és odaültek Poirot asztalához.

- Ön monsieur Poirot? – kérdezte a magasabbik.

- Ugye maga az? – folytatta az alacsonyabb. *Poirot*-t úgy meglepték, hogy azt se tudta, mit mondjon. Néhány másodperc csönd után *Poirot* összeszedte magát, és válaszolt:

- Igen, én vagyok az, és önök?

- *Denise Everly* vagyok, ő pedig a testvérem *Doris*, – felelt a magasabb – mi vagyunk az *Everly* nővérek. Sokan azt mondják inkább, hogy a Pletykások, nem is értjük miért.

- Hatalmas rajongói vagyunk, uram, örülünk, hogy találkozhattunk magával – folytatta a másik.

Látszólag izgatottak voltak, minden pillanatban mosolyogtak. *Poirot*-nak nem volt ideje elmenekülni, az ikrek nem engedték el. Akárhányszor megpróbálta elhagyni a teázót, újabb témába fogtak. Mindent elmondtak a városról, a környezetről, az ételekről, a lakosságról, sőt magukról is.

- Én hamarabb születtem meg, mint *Doris*, ő pár perccel utánam jött.

- Emlékszem *Denise* mindig cukkolt azzal, hogy ő idősebb nálam. Szerencsére leszokott róla.

Csak mondták, és mondták. Igaza van az embereknek, tényleg pletykálnak, de nem is keveset. Olyan gyorsan telt az idő a nővérek társaságában, hogy az óra is tizenháromat ütött. Amikor megszólalt a harang, a testvérek elhallgattak. Pontban tizenháromkor egy autó kipufogójának idegesítő hangja hallatszott. Egy elegáns, fekete kocsis haladt a tér felé. Amikor megállt, mindenki bámult a járgányra. Egyszer csak kinyílt az egyik ajtaja, és egy csinos nő szállt ki. Koromfekete szőrmekabátot viselt, divatos felhőfehér kalappal. Macskaszem alakú napszemüveg takarta el szemét, száján vérvörös rúzs csillogott. Nem lehetett levenni róla a tekintetünket. Végignézett a házakon, majd visszanyúlt a kocsi paradicsompiros retiküljéért. Aztán elindult a szálloda felé. Kopogós, magassarkú cipője még jobban magára vonzotta a figyelmet. Amikor kinyitotta az szálló ajtaját, odament a recepcióhoz, és megszólalt:

- Négyes szoba, *Ms. Heather Burton, Baroness*.

Senki sem mert megszólalni. *Mrs. Fox* átnyújtotta az említett szoba kulcsát. A Bárónő sofőrje becipelte a hölgy csomagjait, majd kiment. *Ms. Burton* kilépett a szállodából, és hangosan köszönt az őt figyelő közösségnek.

- Jó napot mindenkinek! – levette szemüvegét, és úgy folytatta. – Nagyon hálás vagyok, hogy ebbe a gyönyörű városkába meghívtak.

A tömegeből kilépett egy alacsony úr, és ő is bemutatkozott.

- Üdvözlöm szerény kisvárosunkban, Bárónő, én vagyok a polgármester, *Mr. Todd Jenkins*! Hadd mutassam meg a könyvtárat!

A polgármester elindult, utána a sok ember. Közben *Poirot* és az ikrek is felálltak, majd követték a sokaságot. A *Baroness* vonzó, elbűvölő nő volt. Igaz, nem fiatal már. Orcáján alig, de látható volt már néhány ránc. Amikor megérkeztek a könyvtár elé, a polgármester kinyitotta az öreg faajtót. A könyvek jellegzetes illata csapta meg mindenki orrát. Akárhova nézett az ember, olvasmányt látott. Az épület falai mellett sorakoztak egymás mellett a telített polcok. Középen padok és vörös selyemfotelek álltak. A könyvtár emeletére két lépcső vezetett: egyik jobb oldalt, a másik bal oldalt. A két feljárat között téglakandallóban ropogott a fa. A polgármester odavezette *Ms. Burton*-t az egyik karosszékhez. A közönség elfoglalta helyét a padokon, és várták, hogy a Bárónő elkezdje olvasni leghíresebb könyvét.

Már órák óta olvasott, és csak szavalta a szöveget. Körülbelül este nyolckor mondta ki az utolsó szót. Mindenki elfáradt már, az ajtó felé kezdtek menni.

- Ön is jön holnap aláírásért, monsieur *Poirot*? – kérdezte *Denise Everly*.

- Természetesen, mademoiselle (madmazell).

- Akkor holnap találkozunk uram! – folytatta *Doris*. – Jó éjszakát kívánunk!

- Én is önöknek! – köszönt vissza *Poirot*.

Poirot visszasétált a szállóba. Igaz kicsi a szálloda, de büszkélkedhet egy társalgóval. *Poirot* is betért ide, akárcsak a többi vendég. Kért egy teát, és leült a meleg szobában. Néhány emberen kívül a *Baroness* is ott volt, beszélgetett ő is.

- Olyan szép hely ez az *Eastford*, itt is szeretnék letelepedni. Úgy hallottam, hogy itt van egy gazdátlan kúria. Szívesen megvenném, és felújíttatnám. Ezt tervezem megtenni. Amikor végeztem a felolvasással, meg is említettem ezt *Mr. Jenkins*-nek.

Kellemesen telt az idő a társalgószobában.

- Furcsa íze volt ennek a teának – gondolta magában *Poirot*.

Eljött az ideje az alvásnak, lassacskán mindenki a szobája felé haladt. *Poirot* is így tett. Felállt, elköszönt a szobában ülőktől, és elindult lakosztálya felé. *Poirot* lefürdött, bebújt ágyába. Nehezen jött álom a szemére, fájt a hasa, a feje. Nagyon rosszul érezte magát. Aztán mégiscsak elaludt.

Reggel arra kelt, hogy szirénáznak. Gyorsan felöltözött, és leszaladt a recepcióra, hogy lássa, mi történik. Útközben észrevette, hogy a társalgóban a vendégeket ápolják az orvosok. A portára érve meglátott négy rendőrtisztet. Három közrendőr állt a nyomozó mögött, aki épp kérdezgette *Mrs. Fox*-t.

- Nem tudom, mi történhetett, uram. *Eastford* tiszta vízeről híres, nem értem, most mi baja van – mondta *Mrs. Fox*.

- A *Silver-patak*ból isznak és főznek, igaz? – kérdezte a nyomozó.

- Természetesen, ahogy már említettem, arról híres az itteni víz, hogy milyen tiszta. A fürdővíz viszont nem onnan van.

- Értem. Egyelőre végeztünk, *Mrs. Fox*. Köszönöm!

A detektív figyelme *Poirot* felé fordult. Számára is ismerős volt a jellegzetes, ápolt bajusz.

- Maga... – kezdte a nyomozó.

- Igen, szabad kérdezni, mi történt, monsieur...

- *Campbell, Alan Campbell* rendőrnagy. Nos, mivel tudom, hogy ki Ön, nincs akadálya annak, hogy ne mondjam el. A város összes lakosának fáj vagy fáj a hasa, feje. Amint látom, magának most nincs semmi baja – kis szünetet tartott, és halkabban folytatta. - Úgy gyanítjuk, hogy valaki megfertőzte a patakat. Velünk jöhet, persze, csak ha van kedve.

- Indulhatunk is, monsieur – válaszolt *Poirot*.

A nyomozó öntudatos alkat. Szembetűnően szenvedélyes a tekintete, bármelyik bűnözőt szóra tudja bírni. Hidegbarna kabátja illik kalapjához. Tipikus detektív öltözete van. Gesztenyebarna, formázott haját eltakarja fejfedője. Borotvált arcán egy heg látszik. Karmolásnak néz ki. *Poirot* követte *Campbell*-t és pár perc múlva meg is érkeztek a patakhöz. A közrendőrök nekiláttak a keresésnek. Hirtelen egyikük felkiáltott.

- Uram, találtam valamit! Nem is valamit, valamiket.

- Nem is egyet? Vajon mik azok? – sietett oda a közrendőrhez. – Oh, jaj! Ez borzalmas. Ügyes volt, *Walsh*!

Eközben *Poirot* is odaért. Igaza van a nyomozónak, ez szörnyű. Döglött galambok feküdtek a vízben. Brutálisan ölték meg őket, és már bomlásnak indultak. A madarak élettelen testét néha-néha meglökte a patak gyenge áramlása.

- Bizonyára szegény párák fertőzték meg a vizet. A piszkot, amit a tollaikon hordtak, a víz lemosta, és magával vitte mindenfelé – szörnyülködött *Poirot*.

- Ki tenne ilyet? Hisz ez kíméletlen. Megmérgezni a vizet embertelen cselekedet. Nemcsak az emberekre van hatása, de a növényekre és az állatokra is – folytatta *Campbell*.

- Azt ajánlom, hogy térjünk vissza a szállóba – javasolta *Poirot*.

- Díjazom az ötletet. *Walsh*, a többiekkel szedjék ki a galambokat! – adta ki a parancsot *Campbell*.

A két detektív visszasétált a szállodához, ahol most már nem csak egy, hanem négy mentőautó is parkolt. A rendőrnagy elmondta a helyzetet a lakosoknak és turistáknak. Mindenki egymást kérdezgette, hogy ki tenne ilyet.

- Jól érzi magát, *Poirot*? – kérdezte *Campbell*. *Poirot* nem figyelt, gondolkozott, mintha eszébe jutott volna valami – *Poirot*, hello?

- Teljesen jól vagyok, kedves nyomozó – a lakosság felé fordult. - Mindenkit várok, én és a rendőrség, délután négykor a város könyvtárában. Mindenkinek jönnie kell, nincs apelláta.

- Miért csinálta ezt? – kérdezte *Campbell*.

- Azért, kedves nyomozó, mert sejtem, hogy ki a tettes...

Délután négykor ott várt a város összes lakója a könyvtár ajtaja előtt. Egyszer csak *Poirot* kinyitotta az ajtót. Beengedte a tömeget. Mint tegnap, a többség a padokon foglalt helyet. A terem közepén a piros fotelek összes darabja sorba volt állítva.

- Monsieur *Robert Collins*, mademoiselle *Heather Burton*, madame *Fox* és a *Everly* testvérek, kérem fáradjanak ki, és foglaljanak helyet – szólt *Poirot*.

Az említettek kikászálódtak a tömegből, és leültek a kényelmes karosszékekbe. Mindannyian feszülten nézték az őket bámuló sokaságot, kivéve az ikreket és *Mrs. Fox*-t. *Campbell* a székek mellett álldogált, és figyelte *Poirot* és mondanivalóját.

- Ugye mindenki tudja, hogy a vizet megmérgezték. Most azért hívtam ide Önöket, hogy megmutassam a tettet, de először hadd meséljek el egy történetet. Huszonegy éve ebben a kisvárosban megszületett egy gyermek. Viszont ezt a gyermeket szerencsétlenségére szülei elhagyták. Ez a gyermek úgy érezte, hogy elárulták. Ez a gyermek most már felnőtt, és férfi lett belőle. Dűhe azóta sem csillapodott szülei iránt. Annyit tudott, hogy anyját *Heather*-nek hívták, és miután elhagyta őt, híres lett. Amikor a Bárónő bemutatkozott, rájött, hogy akit eddigi élete során utált, gyűlölt, az itt van előtte. Igaz, *Robert*?

Hirtelen mindenki *Robert*-et figyelte. *Ms. Burton* sírdogálása törte meg a csendet.

- Ez nem igaz! – kiáltotta *Robert*.

- Dehogynem! – kiáltott vissza *Poirot*. – A *Baroness* előadása után hallotta, ahogyan mademoiselle *Burton* és a polgármester a kúriáról beszélgettek, és kiderült számára, hogy a Bárónő meg akarja venni. Nem szeretett volna egy városban élni azzal a nővel, aki őt elhagyta. Mindent ember miatt tett! *Baroness* miatt.

Ms. Burton zsebkendőjével törölgette szemeit.

- Igaza van – szólalt meg a Bárónő. – Minden igaz.

- *Mrs. Fox*-tól tudtam meg, hogy *Robert* árva gyerek, és hogy nem ő a legélesebb kés a fiókban. A többit az ikrektől tudom – folytatta *Poirot*. – El akarta kergetni az anyját, ezért nem szándékosan, de mindenkit megbetegített.

A közönség szólni sem tudott. Nem hitték volna, hogy a csendes *Robert* ilyet tett. *Campbell* odasétált *Robert*-hez.

- Mr. Collins, jogában áll hallgatni...

